

[Brusvang.]

ro i dansk politik omkring EF-spørgsmålet, så er det sikkert rigtigt indtil videre at fastholde Luxembourgforliget, men jeg er i princippet modstander af dette, at man skal kunne nedlægge veto. Jeg så hellere, at man ikke kunne, og i hvert fald at de tilfælde, hvor man gør brug af det, blev stærkt indskrænket. Det er her, jeg fremhæver systemet med praksis. Man behøver ikke som tilhænger af, at vi skal have afskaffet vetoretten, at stille noget som helst forslag om, at vi skal have ophævet Luxembourgforliget. Det er ikke nødvendigt. Hvis praksis i en årrække viser, at man ikke gør brug af det, ja, så er det, som man siger i de juridiske vendinger, bortfaldet ved desuetudo, det er gået af brug ganske enkelt. Det var det, jeg gerne ville illustrere med min beskrivelse af, hvad praksis kan betyde. Så er det slet ikke nødvendigt at formulere noget som helst ønske om en direkte ændring af dette forlig i Luxembourg i januar 1966. Jeg håber bare, at anvendelsen af vetoretten simpelt hen efterhånden bliver så stærkt begrænset, at den går af brug.

Steen Folke (VS):

Vi har jo efterhånden ved flere lejligheder konstateret, at det er ret omsonst at forsøge at konfrontere socialdemokratiske politikere, og for den sags skyld andre politikere, med de udtalelser, der er kommet frem om EF før folkeafstemningen. Flere har været bragt ind i debatten i dag også, og det er ikke, fordi jeg forventer noget fyldestående svar, men jeg vil da godt alligevel hive endnu et par af de citater frem, som siger noget om det skred, der er foregået blandt EF-politikerne og ikke mindst blandt de socialdemokratiske EF-politikere. Den daværende socialdemokratiske markedspolitiske ordfører, nuværende landbrugsminister Poul Dalsager sagde under markedsdebatten den 16. december 1971 (Folketingets Forhandlinger 1971-72, sp. 1632):

„... her er det socialdemokratiets standpunkt, at vi ikke accepterer et udenrigspolitisk samarbejde, der betyder, som det er sagt, at Europa kommer til at tale med én stemme.“

Nu er vi jo i en situation, hvor den socialdemokratiske udenrigsminister i den uden-

rigsdebat, vi havde for ikke så længe siden, gjorde sig vældigt til af, at man indgik i netop et sådant samarbejde, som lige præcis gik ud på, at man så vidt muligt skulle tale med én stemme, og det er jo noget, der har materialiseret sig ved talrige lejligheder, f. eks., som det er nævnt, i forbindelse med den såkaldt Nord-Syd-dialog, som foregår for øjeblikket, og som aldeles ikke er udtryk for, at Danmark forsøger at gøre noget sammen med andre EF-lande for de stakels u-lande, men som er udtryk for en benhård magtkamp mellem på den ene side EF-lande og andre højtudviklede kapitalistiske lande og på den anden side u-landenes gruppe, som har opnået en større styrke end tidligere, bl. a. på grund af deres kontrol over visse væsentlige ressourcer, først og fremmest olien.

Dér er altså et af de eklatante eksempler på, at den politik, der fremføres i dag, er en ganske anden end den, man fremlagde inden folkeafstemningen. Jeg vil egentlig ikke, som hr. Maigaard gjorde det, påstå, at der er tale om en holdningsændring i socialdemokratiet. Det mener jeg for så vidt ikke der er; holdningen har givetvis været nogenlunde den samme hele tiden. Men det, man har sagt, er noget ganske andet. Den politik, man har lagt frem for befolkningen, er en ganske anden, og jeg mener, det har været forholdsvis bevidst, at man i sin tid prøvede at bilde folk de ting ind, som vi kan dynde citater op om her, og at man i dag skridt for skridt er med til at føre udviklingen inden for EF i en ganske anden retning end den, man lagde op til.

Man kunne nævne det, der kom frem i maj 1971 — det var vist i en pjece udsendt af socialdemokratiet om fællesmarkeds-spørgsmål, hvor der står:

„Tænker man sig, at der inden for EF sker en drejning i retning af det synspunkt, at fællesmarkedet skal beskæftige sig med sikkerhedspolitik, vil dette i høj grad vanskeliggøre en dansk tilslutning“.

Nu kan man så spørge: hvad siger socialdemokrater i dag? Hvad siger de socialdemokratiske EF-modstandere, som stadig væk findes, måske ikke så meget herinde, men i hvert fald ude i partiet, til holdningen i dag, til disse ting, hvor der jo helt oplagt sker en drejning i retning af det synspunkt,